

Srečanje z zamejskimi prijatelji

Iz Števarjana proti Medani brzi veliko belih cest. In nazaj.

Samo toliko se ustavimo, da prisluhnemo pomenu dveh Bricev, ki se »posmiejejo, kar se vidi« , tam ob cvetoči ogradi breskovnega vrta: »Po čem rebule letos bo lodrica, po čem penčane češplje in suhe fige? Koruza pa pajdu bo razpeta in v brajdač bo dehtela rdeča danta...«

Vračali smo se iz Brd, kamor so nas popeljali naši prijatelji. V poezijo, iskrivost pa če hočete tudi v norost, ki je vendarle pravica vsake mladosti, se je izživel tisti dan. Bili smo gostje dijakov Slovenskega dijaškega doma Simon Gregorčič v italijanski Gorici, ki so tudi dali pobudo za naše srečanje. Na svidenje je

izzvenelo v misel, da bi nas lahko oziroma moralo kaj vezati. Zdelo se nam je, da se poslavljamo od prijateljev, ki bi jih radi še kdaj videli. Morda so čutili tudi oni podobno, zakaj v tistem deževnem petkovem večeru so prišli: Klavdijo, Matej, Katarina, Igor, Magolli, njihova vzgojiteljica Oskar in Sten, ki je bil idejni vodja tega srečanja in posrečenega družabnega programa, kakršnega smo še sposobni razumeti in sprejeti v petek zvečer.

Sproščen, šegav, pa tudi za trenutek v dobro misel zamaknjen!

Goriški prijatelji so po plesu, ki je povsem pomel sprva še malce nerodne poglede izza vrat, odšli na domove naših učencev. Srečanje se torej še ni končalo, ampak se je vso hihitajoče in nič kaj utrujeno zavleklo v umito sobotno jutro. In potem razburiliva vožnja na Bled! Razgled z gradu je bil verjetno poleg »kremšnit« , najbolj imenitna reč. Pa toliko pogledov, še več misli, kdaj pa kdaj celo izgovorjene. Kdo bi vedel, katera je prava! Morda tista: zaživljenje sta mi bila darovana ljubezen in razum, naj v njunem imenu govorim tudi takrat, ko mislim na svojo domovino.

Janja Škapin-Krhlikar,
Medvode, Škofjeloška 17

Nadaljevanje s prejšnje strani

zlato masko za režijo, igro in sceno na Festivalu dramskih amaterjev Jugoslavije FDAJ v Trebinju; prvo nagrado za predstavo v celoti na festivalu Fokus v Avstriji; prvo nagrado v CSSR za folklorno skupino Emona; Lutkovno gledališče Jože Pengov iz Dravljak pa je prejelo nagrado v Bjelgorodu (ZSSR) in Blaskem Bialem (Poljska) ter prvo nagrado v Bugojnu.

Se bi lahko naštevali, tako kot tudi vrsto nastopov, sodelovanj, številnih ur, prebitih na utrudljivih in zahtevnih vajah posameznih kulturnih skupin. Vendar tudi ostala društva in družbene organizacije delujejo v naši občini. In vsako od delovnih društev se lahko pohvali z določenimi uspehi na svojem strokovnem ljubiteljskem področju delovanja.

Vsa pa imajo le en cilj — združevanje delovnih ljudi in občanov zaradi zadovoljevanja interesnih dejavnosti. Ni bolj ali manj pomembnih društev. Vsa so pomembna, vendar bi morda lahko vsaj malce povzdignili kulturno življenje: vemo, da je kultura v širšem smislu skupek materialne in duhovne kulture: duhovna kultura pa spet vključuje skupek rezultatov znanosti, umetnosti in filozofije, morale in običajev. Nacionalna kultura pa je skupek raznih področij duhovnega ustvarjanja določenega naroda. Zato velja posvetiti toliko več pozornosti vsem dejavnostim, ki razvijajo oziroma negujejo kulturne in umetniške značilnosti naroda.

V stabilizacijskih časih je res težko odmerjati sredstva iz proračunov za ljubiteljsko dejavnost, vendar povsod spet ne gre štediti. So dejavnosti, brez katerih ni razvoja družbene skupnosti. In med nje gotovo sodi tudi kulturno-umetniško ustvarjanje, ki ga velja tudi materialno bolj ovrednotiti in mu omogočiti razvoj in uspešno delo.

Vsekakor pa velja vse priznanje mnogim ljubiteljskim entuziastom, ki se v društvi ukvarjajo s kulturno-umetniškim delom in ki svoje izkušnje in tudi navdušenje uspešno prenašajo na mlajše generacije.

T. Simončič

Igra »Pesem s ceste« ,lepo uspela

Prizadevni člani amaterskega gledališča DPD Svoboda iz Medvode so pod vodstvom režiserja Francija Orla naštudirali igro v treh dejanjih z vedro vsebino Pavla Schureka »Pesem s ceste«. Po izredno uspešni premieri v prepolni dvorani medvoške Svobode so igro uspešno ponovili, z njo pa bodo gostovali tudi še na okoliških odrih.

Redna
knjižna
zbirka
Prešernove
družbe
za 1983. leto

Tudi letos je izšlo v redni knjižni zbirki Prešernove družbe šest knjig.

To je Prešernov koledar, za 1984. leto, ki ga je skrbno uredil Ivo Tavčar.

Zatem so tu tri izvirne slovenske leposlovne knjige: povest Mimi Malenškove »Jesen v Soseski«, pričevanje izseljenca, našega Kanadčana Ivana Dolenca »Za dolar človečnosti« in za mladi svet knjiga Nade Kraigher o spominih iz njenega tržaškega otroštva.

K naši izvirni slovenski prozi pa moramo prišteti še »Spomine in pričevanja o življenju in delu Louisa Adamiča«, ki jih je za bralce Prešernove družbe napisal in z vso bratovsko toplino izpovedal dr. France Adamič.

Zadnja ali dodatna knjiga je roman »Petrijin venec«, sodobno pisanje, pričevanje enega prvih sodobnih srbskih pisateljev Dragoslava Mihailovića. Prešernova družba tudi s tem prevodom samo nadaljuje plemenito tradicijo, da izdaja vsako leto za svoje bralce najvrednejša in najbolj kvalitetna leposlovna dela iz drugih jugoslovanskih književnosti.

V redni knjižni zbirki bo v letu 1984 Prešernova družba izdala te knjige:

PREŠERNOV KOLEDAR 1985

Franc Šetinc

ČLOVEK Z VEČ IMENI, roman

Polona Škrinjar

ČRNI ČLOVEK, roman

Milko Kranjec

ŠOLA ZA ČAROVNIKE, izbor za mladino

Edvard Kardelj

SPOMINI, boj za priznanje in neodvisnost nove Jugoslavije 1944-1957

Camil Sijarić

DVOREC, roman — nagradna knjiga

Prednaročniška cena knjižne zbirke znaša 750 dinarjev (broširana izdaja) oziroma 1200 dinarjev (vezana v platno — broširan bo le Koledar). Nagradno knjigo bodo brezplačno prejeli vsi, ki bodo celotno naročnino poravnali do 30. junija 1984 (lahko tudi v treh obrokih).

Zbirke bodo naročniki prejeli ob obletnici rojstva dr. Franceta Prešerna, 3. decembra 1984.